

GAAR JEG UDI SKOVEN

1. Gaar jeg udi Skoven paa Mark og i Enge,
tænker jeg paa hende som mit Hjærte haver kær.
De dejligste Frugter paa Træerne hænge
men jeg ganske rolig la'er dem hænge der.
Fuglene fornøje sig, syngesaa frydelig,
kun jeg alene maa bekymre mig.
2. Men skulde med Tiden det sig saa forandre,
at jeg kunde tale med min kæreste igen!
Da vilde jeg uden Bekymringer vandre,
søge og omfavne dig, min trofaste Ven!
Gid du var mig saa nær, som du nu langt borte er.
Det er mit Ønske og al min Begær.
3. Ja, tænk paa din Skaber, imens du lever,
tænk paa din Kæreste, mens Hjertet det er ungt.
Ja, tænk, at du lever i Velfærd og Glæder,
mens jeg gaar alene og sukker saa tungt.
Tænk paa din søde Ven, som du gav dit Hjerte hen,
tænk, at vi engang kan samles igen!

/Dansk visa från 1800-talet./